07/12/2018

Θαύματα του Αγίου Σπυρίδωνα έως και τον 20ο αιώνα

/ Γνώμες

Ο Ιωάννης Πάλλιος, μονάκριβος γιος του Σπυρίδωνος καί της Αικατερίνης Ζ. Βρίκου, Όρθοδόξων Ελλήνων εγκατεστημέ-νων από χρόνια στην πόλη της μεσημβρι-νής Ιταλίας Βαρλέττα, στις αρχές Νοεμβρίου του 1861 και σε ηλικία οκτώ χρόνων, προσεβλή-θη από βαρύτατο τυφοειδή πυρετό και πήγαινε διαρκώς στο χειρότερο επί δεκαεπτά ήμερες παρ'ολα τα μέσα της ιατρικής. Το πρωί της 17ης μέρας το παιδί ήταν πολύ βαριά.

Ή όψη του έδειχνε «ιπποκρατική» σύμφωνα με την ιατρική ορολογία, οι σφυγμοί νηματώδεις και σχεδόν σβησμένοι, τα άκρα ακίνητα και παγωμένα, ή φωνή ανύπαρκτη και ή αναπνοή ρογχώδης. Γενικά ή κατάσταση του παρουσίαζε όλα τα σημάδια του ετοιμοθάνατου.

Γι' αυτό ή μητέρα του, που σ' όλο το διάστημα της αρρώστιας δεν έπαψε να κλαίει και να ικετεύει γονατιστή τον άγιο Σπυρίδωνα, την τρομερή εκείνη στιγμή πολλαπλασίασε τους θρήνους και τις δεήσεις της και ξαφνικά σαν να την παρακινούσε θεία έμπνευση φώναξε: «Θέλω να γίνει αμέσως τηλεγράφημα στους συγγενείς μου στην Κέρκυρα, ν' ανοίξουν τον άγιο και να κάμουν παράκληση για το Γιαννάκη μου.

Ό άγιος βέβαια με τη μεσιτεία του προς το Θεό θα μου τον σώσει και θα μου τον χαρίσει, γιατί τον παρεκάλεσα και τον παρακαλώ μ' όλη την ψυχή και την καρδιά μου». Το τηλεγράφημα έγινε αμέσως και -ω του θαύματος!- κατά τις 11 το πρωί, τότε πού ανοίχθηκε ή λάρνακα του αγίου και έγινε ή παράκληση, ενώ το παίδι βρισκόταν στην ίδια και χειρότερη από το πρωί κατάσταση, ξαφνικά το έπιασε μια σπασμωδική κίνηση όλου του σώματος. Οι έκεϊ παρόντες γιατροί το θεώρησαν αυτό σαν την τελευταία απόπειρα ζωής. Άλλα στην πραγματικότητα ήταν ή αποτίναξη και το διώξιμο της θανατηφόρας αρρώστιας, χάρη στη μεσιτεία του αγίου προς το Θεό. Γιατί μετά άπο λίγο πέρασαν οι σπασμοί και ακολούθησαν άφθονοι ιδρώτες. Ό νέος άνοιξε αμέσως τα μάτια-τόυ,ανέλαβε και όψη και σφυγμούς και γενικά όλα τα σημεία της ζωής, ώστε όλοι, και οι γιατροί ακόμη, θαύμασαν και φώναξαν: «Πραγματικά έγινε θαύμα. Θαυμαστός ό Θεός εν τόϊς Άγίοις Αύτοϋ».

Μετά από αυτό άρχισε ή ανάρρωση, που προχωρούσε όμως κάπως αργά. Το παιδί έμενε ακόμη άφωνο και αυτό προξενούσε κάποια λύπη στους γονείς του. Άλλα ολοκληρώθηκε και ή ανάρρωση. Με τις πρεσβείες του αγίου και θαυματουργού Σπυρίδωνος, στις 11 Δεκεμβρίου, την παραμονή της γιορτής του, λύθηκε και ή γλώσσα του νέου και μίλησε. «Ετσι αποκαταστάθηκε εντελώς ή υγεία του, ώστε να δοξάζεται ό Θεός και ό πιστός Του υπηρέτης και θαυματουργός Σπυρίδων.Το

επόμενο θαϋμα διηγήθηκε ό μαθητής της Αστυνομικής Σχολής Κερκύρας Χρήστος Διαμαντούδης του Θεοχάρη, όπως το έζησε ό ίδιος. Το διηγήθηκε στην Ί. Μητρόπολη Κερκύρας και ήταν παρόντες ό Χαράλαμπος Κομνηνός του Βασιλείου, Αρχιφύλακας της Αστυνομίας Πόλεων, από τους Καββαδάδες Κερκύρας και ό Χρήστος Ί. Τσάτσαρης, μαθητής της Αστυνομικής Σχολής. Το επιβεβαίωσαν δε αυτόπτες μάρτυρες, μαθητές της Σχολής. Υπάρχει επίσης Πρακτικό της άφηγήσεως με τις υπογραφές των αυτόπτων μαρτύρων και του Χρ. Διαμαντούδη, με χρονολογία 14 Φεβρουαρίου 1935- Οι υπογραφές βεβαιώνονται με τη σφραγίδα της Σχολής και την υπογραφή του Διοικητού της Γ. Παπαδημητρίου.

Ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1935. Το θαϋμα έχει ως εξής:

Στίς 12 Φεβρουαρίου 1935 ό μαθητής της Αστυνομικής Σχολής Κερκύρας Χρήστος Διαμα-ντούδης του Θεοχάρη από την Αρναία της Χαλκιδικής βρισκόταν στο μικρό καφενείο του Σπυρίδωνος Τριβυζά του Μαρίνου, κοντά στη Σχολή. Μαζί του ήταν οι μαθητές της ίδιας Σχολής Παναγιώτης Σκυλακάκης του Μιχαήλ, Σπυρίδων Καλούδης του Αλεξίου και Αριστείδης Γεωργακόπουλος του Γεωργίου. «Ολοι άκουγαν τον καφεπώλη Σπυρίδωνα Τριβυζά να διηγείται θαύματα του αγίου. Ό μαθητής Χρ. Διαμαντούδης έδειξε με όλη του τη στάση απιστία στα θαύματα που άκουγε και άνευλάβεια προς τον άγιο Σπυρίδωνα. Αμέσως όμως ένιωσε τις δυνάμεις του να παραλύουν και μια εσωτερική ταραχή τον έκανε να κινείται σπασμωδικά. Την ϊδια στιγμή ακούστηκαν στην πόρτα δυο δυνατά κτυπήματα, σαν νά'ριχνε κανείς πέτρες. Ό Χρήστος Διαμαντούδης ταραγμένος σηκώθηκε και-μπήκε στη Σχολή. Έγινε αμέσως αστυνομική ερευνά για την προέλευση των δύο κτύπων της πόρτας, αλλά δεν ήταν δυνατό να εξακριβωθεί τίποτε. Πέτρες δεν υπήρχαν, άφοϋ δεν είχαν πέσει. Έτσι διαπιστώθηκε ότι τα κτυπήματα δεν προήλθαν από ανθρώπινο χέρι.

Η συζήτηση, πού είχε διακοπεί, συνεχίστηκε μετά την αναχώρηση του Διαμαντούδη.

Άκούστηκαν πολλά υπέρ και κατά της αλήθειας του γεγονότος. Ό Διαμαντούδης στο μεταξύ πάνω στην ταραχή του άρχισε να περιφέρεται στο διάδρομο της Σχολής, ενώ ήταν ώρα μελέτης. Όαρχιφύλακας Χαραλάμπης Κομνηνός, πού τον συνάντησε, του έκαμε παρατήρηση γιατί αύτη την ώρα περιφερόταν στο διάδρομο. Ό Διαμαντούδης τότε του εξιστόρησε όσα έγιναν. Ό αρ-χιφύλακας μόλις άκουσε τα συμβάντα τον συμ-βούλεψε να μετανοήσει και να ζητήσει συγνώμη από τον άγιο.

Ό Διαμαντούδης πέρασε άσχημα, με ανησυχία και ταραχή όλη τη νύχτα, γιατί κα-τά διαλείμματα άκουγε τους ίδιους χτύπους και δεν μπόρεσε καθόλου να κλείσει τα μάτια τουκαι να κοιμηθεί. Με ανησυχία πέρασε και το πρωινό της άλλης

μέρας, 13ης Φεβρουαρίου. Άμφιταλαντευόταν ανάμεσα στην πίστη και τηναπιστία, την ευλάβεια και την άνευλάβεια. Ό συμμαθητής και φίλος του Χρήστος Ί. Τσάτσαρης τον συμβούλεψε να πάει στην εκκλησία του αγίου Σπυρίδωνος, ν' ασπαστεί τη λάρνακα του αγίου, ν' ανάψει λαμπάδα και να ζητήσει συγ-γνώμη, τον συνόδεψε δε και ό 'ίδιος. Μόλις όμως μπήκαν στη θύρα του διαμερίσματος, οπού είναιή λάρνακα με το ιερό λείψανο του αγίου, ό Διαμαντούδης αισθάνθηκε κάποια ισχυρή αόρατη δύναμη να τον σπρώχνει προς τα έξω και ανα-γκάστηκε να ακουμπήσει, φοβισμένος στη θύρα. Ό συμμαθητής του Χρήστος Τσάτσαρης πού τον συνόδευε με ολοφάνερο ευλαβικό φόβο, τον παρακίνησε να προχωρήσει και ν'ασπαστεί τη λάρνακα πού περιέχει το ιερό του αγίου λείψα-νο. Άλλ' αυτό στάθηκε αδύνατο. Τότε ό ιερεύστου ναού Κωνσταντίνος Σκαφιδάς, πού αντιλή-φθηκε τί γινόταν, έκρατησε τον Διαμαντούδη α-πό το χέρι,τον οδήγησε κοντά στην ιερή του α-γίου λάρνακα και έψαλλε παράκληση για να ξα-ναβρεί την υγεία του ό κατατρομαγμένος ασθε-νής μαθητής.

Κατά την ώρα της δεήσεως ό μα-θητής Χρ. Διαμαντούδης αισθανόταν να βγαίνει από τη λάρνακα του ίερού λειψάνου μια αόρα-τη δύναμη, σαν ηλεκτρικό ρεύμα, πού περιέτρεχε το σώμα του και τον ζέσταινε. Συγχρόνως, ό-πως έπειτα διηγήθηκε ό ίδιος, άκουγε κρότο α-πό το εσωτερικό της λάρνακος. Κατά το διά-στημα της επόμενης νύχτας ό Διαμαντούδης ή-ταν κάπως ήσυχος. Τις πρωινές περίπου ώρεςαποκοιμήθηκε και είδε στον ύπνο του τον άγιο Σπυρίδωνα ασπρομάλλη να τον κοιτάζει με ιλα-ρότητα. Το άλλο πρωί με ειλικρινή μετάνοια και ευλάβεια πήγε και πάλι στο ναό και προσκύνη-σε τα πόδια του αγίου ζητώντας συγχώρηση. Ή υγεία του αποκαταστάθηκε εντελώς, χωρίς τη μεσολάβηση γιατρών, και συνέχισε να

ζοντας το Θεό και ευγνωμονώ-ντας τον άγιο για τη τηρία του.-

Γιά το εκπληκτικό θαύμα που ακολουθεί έ-γραψε ή

εφημερίδα «Κέρκυρα» στις 14 Σεπτεμβρίου 1937, χωρίς να αναφέρει ήμερομηνία κατά την οποία έγινε το θαϋμα. Το καλοκαίρι του 1937 είχε πάει από την Τεργέστη στο Μάριεμπαντ της Αυστρίας, όπου και παρα-θέριζε, ή οικογένεια Άφεντούλη, πρώην πολιτευτού της Θεσσαλίας. «Εμενε δε σ' ένα από τα με-γάλα ξενοδοχεία της πόλης, περιφραγμένο με κάγκελα. Μια μέρα (τέλος Ιουλίου ϊσως, ή τον Αύγουστο), ό μικρός γιος τους, δεκαετής περί-που, ζήτησε άδεια από τη μητέρα του να πάει σ'ένα κοντινό ζαχαροπλαστείο μ'ένα συνομήλι-κο του. Μόλις βγήκε τρέχοντας από την καγκελόπορτα, βρέθηκε μπροστά σ'ενα αυτοκίνητο που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Το αυτοκίνητο τον ανέτρεψε, πέρασε από πάνω του και χάθηκε. Ό μικρός έμεινε αναίσθητος στο δρόμο. «Ε-νας διαβάτης τον βρήκε και τον μετέφερε στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Σύμφωνα με τη διά-γνωση των γιατρών είχε πάθει κάταγμα του με-τωπιαίου όστοϋ με έκχυση εγκεφαλικής ουσίας. Φώναξαν αμέσως τους γονείς και τους ανακοί-νωσαν ότι το κάταγμα ήταν πάρα πολύ σοβαρό και ή κατάσταση του παιδιού απελπιστική. Οι γονείς κάλεσαν αμέσως τους πιο διακεκριμέ-νους κρανιολόγους του Βερολίνου, της Βιέννης και των Παρισίων, και ήρθαν αυθημερόν αερο-πορικώς. Ή διάγνωση τους όμως ήταν ή ίδια, δ-τι ή κατάσταση του παιδιού ήταν απελπιστική. Βρισκόταν τότε εκεί και ή μητέρα της γυναί-κας του Άφεντούλη Μαρία, σύζυγος του Κερκυ-ραίου Σπυρίδωνος Μάρμορα. Μόλις ακούσε ότι ή επιστήμη δεν μπορεί να θεραπεύσει το μικρό εγγονό της, λυπήθηκε υπερβολικά. Ξαφνικά θυ-μήθηκε τον άγιο Σπυρίδωνα και μάλιστα έλεγε πώς τη διαβεβαίωνε ότι θα θεραπευτεί το παιδί. Αμέσως μ'αύτό το συναίσθημα τηλεγράφησε στην πεθερά της στην Κέρκυρα ν'άνοιχτεί ή λά-ρνακα του αγίου και να ψάλει δέηση. Έτσι κι έ-γινε. Το ίδιο απόγευμα και κατά την ώρα της παρακλήσεως -θαϋμα παράδοξο!- ό μικρός Άφεντούλης, αν και ήταν σε αφασία και ετοιμο-θάνατος, άνοιξε τα μάτια του, είδε τη μητέρα του, της ψιθύρισε λίγες λέξεις και της άπλωσε τα χέρια του. Οι γιατροί πού τον παρακολου-θούσαν έμειναν κατάπληκτοι. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Γιατί είχαν αναγνωρίσει την αδυνα-μία της επιστήμης να επέμβει και ότι μόνο με θαύμα θα ήταν δυνατή ή θεραπεία του παιδιού. Πραγματικά. Ή κατάσταση του από κείνη τηστιγμή διαρκώς

η της επιστήμης θεραπεύτηκε, χάρη στη Σπυρίδωνος.

Τό θαύμα πού ακολουθεί έγινε στις 11

Αύγουστου 1946, κατά το τέλος της λιτανείας του ίερού λειψάνου του αγίου.

Το μεταφέρουμε όπως δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Άγιοι Ιάσων και Σωσίπατρος».

«Ή αληθινή και γνήσια πίστις είναι προσόν και γνώρισμα καρδίας, ή οποία απαραιτήτως σέβεται και εύλαβείται τον Θεόν, υπακούουσα δε εις τον Νόμον Του αγωνίζεται εναντίον των πειρασμών και των δοκιμασιών δια να μη διαφθαρη και διαστραφή, δια να διατήρηση την ή-θικήν της έλευθερίαν από την δουλείαν της αμαρτίας και να συμμορφώνεται με το θεϊον θέλημα. Τοιαύτη πίστις αληθινή και γνήσια, θερμή και σταθερά, ήτο εδραιωμένη και εις την καρδίαν της Αικατερίνης συζύγου Βασιλείου Υφαντή εξ Ιωαννίνων, οδός Καβάσιλα 16. Και ή πίστις αυτή δια της χάριτος του αγίου Σπυρίδωνος εκ της παντοδυναμίας του Θεοϋ έθαυματούργησε προχθές την 11ην Αυγούστου, κατά την Λιτανείαν του ιερού λειψάνου του αγίου, και απέδωσε εις την γυναίκα αυτήν την όμιλίαν και την κίνησιν εις το παράλυτο πόδι της, τάς οποίας είχε χάσει προ πολλών ετών και τάς οποίας οι ιατροί, εις τους οποίους κατέφυγε, δεν ημπόρεσαν έπι τόσα έτη να της αποδώσουν. Ας άφήσωμεν όμως να όμιλήση ή ιδία ή θεραπευθεΐσα Αικατερίνη Υφαντή την 11ην Αυγούστου, ότε έγινε το θαΰμα. «Πρό οκτώ έτών, -διηγείται ή ίδια ή γυναίκα πού έθεραπεύθη, έπιβεβαιούν δε ό άνδρας της και άλλοι γνωστοί της από τα Ιωάννινα- έπαθα συμφόρησιν, από την οποίαν έχασα την όμιλίαν μου και μου παρέλυσε το δεξί χέρι, έπειτα δε από τέσσαρα χρόνια έπαθα πάλιν και άλλην συμφόρησιν από την οποίαν μου παρέλυσεν και το δεξί πόδι. Επί οκτώ χρόνια δεν ημπορούσα να ομιλήσω. Με πολύν κόπον και μεγάλην άγωνίαν κατόρθωνα μερικές φορές να προφέρω καμμίαν λέξιν, πού μόλις ήκούετο, και έπειτα από πολλήν ώραν πάλιν με μεγάλην στενοχώριαν κατώρθωνα να προφέρω καμμίαν άλλην, ή ο-ποία όμως δεν είχε καμμίαν σειράν με την πρώτην λέξιν, και δι' αυτό δεν ημπορούσε κανείς να καταλάβη τίποτε. Συνεννοούμην μόνον με νεύ-ματα.

Μετά την δευτέραν δε συμφόρησιν έμενα συνεχώς παράλυτος εις το κρεββάτι, ακόμη και δια τάς σωματικάς μου άνάγκας, η με μετέφε-ραν με την κουβέρταν. Επήγα εις τους ιατρούς, οί όποιοι όμως με άπήλπισαν ότι δεν θεραπεύο-μαι. Και τότε πλέον βασανισμένη και απελπι-σμένη από τους ιατρούς έγύρισα εις τον Θεόν και εις αυτόν έστήριξα τάς ελπίδας μου. Τον δο-ξάζω δε και τον προσκυνώ πού μ' έλυπήθηκε.

Μίαν ήμέραν αναστέναξα δυνατά, σαν να έφώναξα, και με πολλήν στενοχώρια έπρόφερα τάς λέξεις 'αγίος Σπυρίδων' έμεινα δε πάλιν αμίλη-τη όπως και πρώτα. Ό άνδρας μου πού ήτο κο-ντά και με άκουσε, έκατάλαβε ότι του έζητούσα να με φέρη να προσκυνήσω το λείψανο του αγί-ου καί, χωρίς να διστάση καθόλου, πρόθυμα μου ύπεσχέθη να ικανοποίηση την έπιθυμίαν μου. Πράγματι δε την 10ην Αυγούστου, παραμονήν της Λιτανείας, με έβαλαν με τον υίόν μου εις μίαν

κουβέρταν και με μετέφεραν είς το αύτοκίνητον με το όποιον κατεβήκαμε είς Ήγουμενίτσαν, έκεί δε πάλιν με την κουβέρταν με μετέφεραν είς την βενζίναν, και το ίδιο πάλιν εδώ είς την Κέρκυραν από κάτω από το λιμάνι μέχρι εδώ είς την έκκλησίαν, πού με έφεραν χθες το απόγευμα. Από χθες το απόγευμα μέχρι σήμερα το πρωί έμεινα ξαπλωμένη κάτω εις τις πλάκες της Εκκλησίας, και άπ'αύτήν την θέσιν παρηκολούθησα τον έσπερινόν χθες το βράδυ και την Λειτουργίαν σήμερα το πρωί. Είς το Κοινωνικόν μάλιστα τους έκαμα νόημα και με επήραν βαστακτά και έκοινώνησα. Την Λιτανείαν την παρηκολούθησα είς την αρχήν όπως έβγαινε από την έκκλησίαν άπ' εδώ έξω πού είναι τα κάγκελα, όπου με επήραν ό άνδρας μου με τον υίόν μου. Από την στιγμήν δε πού άντίκρυσα τον άγιον έκλαια από συγκίνησιν και έπροσπαθοϋσα να ομιλήσω και να τον παρακαλέσω να με λυπηθή, αλλά παρ' οληην την προσπάθειαν δεν το κατωρ-θωνα. Όταν έπλησίαζε να τελείωση ή Λιτανεία και οι μουσικές ήκούοντο που έγύριζαν, έκαμα νόημα του ανδρός μου να με βάλη εμπρός εις τα σκαλιά του Πρεσβυτερίου άπ'όπου θα έπερνούσε ό άγιος. Εκείνος ποτέ δεν μου αρνήθηκε τίποτε, καί, μόλις έκατάλαβε από τα νοήματα τί του έζητούσα, ύπήκουσε αμέσως και με μετέφερε εκεί πού του έδειξα. Οι αστυφύλακες μόλις με είδαν εκεί εμπρός εις τα σκαλιά του Πρεσβυτερίου, άρχισαν να με φωνάζουν και υποχρέωναν τόν άνδρα μου να με σήκωση.Βλέποντες όμως την επιμονή μου και τα δάκρυα πού έτρεχαν από τα μάτια μου συνεκινήθησαν και με άφησαν. Ή συγκίνησης μου πλέον πού θα με αξίωνε ό Θεός να πέραση ό άγιος άπ' επάνω μου ήταν μεγάλη. Αισθανόμουν μέσα μου ότι θα άνεκουφιζόμην. Αλήθεια! Μεγάλη ή Χάρις του! Δοξασμένο το όνομα του! Σέ λίγο έτελείωσεν ή Λιτανεία. Έμβήκαν οι παπάδες εις την έκκλησίαν και συνέχεια έμβήκε και το λείψανο του αγίου, το όποιον έπέρασε από επάνω μου. Αμέσως δε μόλις έπέρασε το λείψανο έτρεξε ό άνδρας μου και βοηθούμενος από μίαν γυναίκα με έσήκωσαν δια να μη με πατήση ό κόσμος και μ'έπήραν εις το στασίδι. «Έπειτα από ένα τέταρτο όμως περίπου, άφού πλέον είχον τελειώσει όλα και είχον φύγει αρκετοί από την έκκλησίαν, αισθάνθηκα ότι έλύθηκε ή γλώσσα μου και ότι έγινε το πόδι μου καλά. Έδοκίμασα αμέσως να ομιλήσω και χωρίς να στενοχωρηθώ καθόλου τα κατάφερα αμέσως. Έδοκίμασα και το πόδι μου και παραδόξως το εκίνησα. Αμέσως χαρούμενη έπροσπάθησα να πατήσω και να σηκωθώ, στηριζομένη δε εις το στασίδι έσηκώθηκα ορθή και στηρίχθηκα εις το πόδι που είχα ακίνητο και παράλυτο τέσσαρα χρόνια. Ό άγιος με εγιανε. Τον προσκυνώ και τον δοξάζω'. Πράγματι ό άγιος Σπυρίδων, τον όποιον έπροσκύνησε με εύλάβειαν και με κατάνυξιν ψυχικήν και συντριβήν έδοξολόγησε, την έθεράπευσε. Ή επίμονος και σταθερά πίστις της έθαυματούργησε. Ό Θεός πού δέχεται πάντοτε την δέησίν μας, όταν τον παρακαλοϋμεν με πίστιν, δια πρεσβειών του αγίου Σπυρίδωνος εδέχθη και την δέησίν της ταπεινής δούλης του και της απέδωσε την όμιλίαν πού είχε χάσει προ οκτώ ετών, και της έθεράπευσε ακόμη και το πόδι πού είχε άκίνητον και

παράλυτον έπι τέσσερα έτη.Το θαύμα είχε συντελεσθη πλέον και είναι ήδη γεγονός. Έβεβαιώθησαν περί αύτού πολλοί άνθρωποι από όλας τάς τάξεις και τα επαγγέλματα, απλοϊκοί και αγράμματοι, και συγχρόνως πολλοί εγγράμματοι και επιστήμονες και με μεγάλα αξιώματα, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. «Ολοι σχεδόν οι προσκυνηται πού είχαν έλθει άπο τα περίχωρα, από τα χωριά, από την Ήπειρον και από άλλα μέρη, έκτος από τους κατοίκους της πόλεως, πληροφορούμενοι το γεγονός ήρχοντο καθ' όλην την ήμέραν εις τον ναόν του αγίου και περικυκλουντες την θεραπευθείσαν γυναίκα ύπέβαλλον αυτήν και τον άνδρα της καθώς και άλλους γνωστούς της εις λεπτομερή άνάκρισιν. Κατάπληκτοι δε ήκουον την ιδίαν την γυναίκα να διηγείται την προηγουμένην θλίψιν της, θαυμάζοντες δε δια την θεραπείαν της έδόξαζον τον Θεόν και τον άγιον, αποδίδοντες εις την Θείαν παντοδυναμίαν το θαύμα».